

Femten år er der nu gået siden disse forunderlige møder fandt sted, hvorom jeg endnu ikke har afsluttet min fortælling. Siden da er jeg ikke længere den jeg var. Jeg var stenhård. Og en mand, som aldrig lod sig bringe ud af ligevægt. Når man tænker på sådan en smuk antik vægt, med skåle til begge sider... på den ene side et lod, på den anden side et objekt, der skal vejes – så ser man hvad ligevægt egentlig er. Hvor labil den er. Den slår let ud, hvis der sker en ændring til en af siderne.

Sådan var det ikke hos mig. For jeg havde skruet en tyk skrue ind i ligevægtpunktet, så der ikke mere var mulighed for nogen vaklen. Alt sad urokkeligt fast, og jeg kunne i enhver situation bevare min 'ligevægt'.

Ved tilsynekomsten af den unge knægt, ham den italienske læge, blev skruen drejet over gevind. Han *var* ligevægt, i enhver henseende. Blot beroede ligevægten hos ham på selvbeherskelse, så ung han end var. Magt, javel ... men ikke over andre. Det jeg dengang følte, begreb jeg ikke noget af. Det var imidlertid øjensynligt, at hele min etablerede orden herefter var ødelagt, og det forblev den at være.

Der var opstået et punkt af kaos, som bredte sig og bragte hele min stabile væren i skred. Jeg kunne ikke længere være

som hidtil, jeg evnede det mindre og mindre. Hvad der havde været af kraft i mig, blev til tom magtesløshed. Først skete det i møderne med ham, men senere udstrakte virkningerne sig også til kontakter med andre mennesker. Min magt løb mig som vand ud mellem fingrene, og jeg havde færre og færre holdepunkter.

Men nu skulle jeg jo se at komme tilbage til at fortælle om de første uger og fortælle, hvordan det gik videre. Jeg begyndte at holde af den unge mand, for hans prægtige mandlige fremtræden og fuldkomne beherskelse. Som et rovdyr er fuldkommen årvågent ud fra sit instinkt, sådan var han det ud fra et naturligt anlæg. Han var ikke til at bringe ud af fatning, og var uden spor af hårdhed. Det dæmrede for mig, at jeg havde efterstræbt det samme, men blot opnået det stik modsatte. Jeg flammede op i beundring for den unge mands natur, og jeg havde vanskeligt ved, at skelne disse følelser fra en forelskelse. Igen og igen gjorde jeg mig klart, at jeg ikke trængte efter fysisk kontakt, men kun efter hans nærvær. Jeg ville aflæse ham, hvordan han gjorde 'det' og således nyde hans fuldkommenhed. Den sarte varme i hans smukke brune øjne, den pludseligt frembrydende muntherhed, der bragte ligevægt i forhold til hans dybe alvor. Hans muskuløse skikkelse med de fine lægehænder... Vel en art forelskelse, men på en sjælelig måde. Det var mere end en faders kærlighed til sin søn, thi her fandtes ingen blodsbånd, men her var kun den fascinerende ligevægt, hvormed han stod i livet, og ikke syntes at kunne hindres heri af noget som helst.

Jeg blev *revet fra hinanden* af ambivalens. Jeg følte kærlig-

hed vokse frem i mig, men samtidig voksede en ødelæggende misundelse frem. Hvordan kunne denne unge knægt være sådan, uden at gøre noget for det, uden nogen øvelse?

Var dette en af naturens fuldtræffere? Et genetisk sammen spil, som ellers ikke forekommer? Eller gjorde han måske bedre brug af egenskaber, som et menneske får med sig? Og hvorfor kunne han og ikke jeg? Jeg satte ham hele tiden på prøve ved at stille besværlige spørgsmål, ved ubehagelig adfærd og underfundigt skjulte trusler, men han vaklede ikke, aldrig, ikke en brøkdel af et sekund. Hvis han var i stand til at kæmpe ville man altid tabe over for ham. I en duel ville man være sikker taber. I alt havde han en fejlfri træfsikkerhed, som gjorde ethvert forsøg på at skræmme ham latterligt. Jeg fortsatte alligevel mine forsøg, men gjorde mig derved så latterlig, at jeg blev fuldstændig frustreret.

‘Hvad er der dog i Guds navn i vejen med dig!’, klagede Cindy. ‘Jeg kender dig som en stærk fyr, men her kredser du blot rundt i tanker, det bliver ikke til noget med dig. Hvis jeg siger noget til dig, så hører du mig ikke engang.’

‘Hvad mener du med ‘stærk fyr?’

‘I hvert fald ikke en grædekone som dig. Et eller andet har såret dig. Er det måske mig?’

Jeg lo spottende - og tav. Jeg kedede mig, jeg fandt hendes skønhed frastødende. Jeg rejste mig og gik min vej. Jeg håbede altid på et møde med ham. Jeg vidste nogenlunde, hvornår han var undervejs til fods. Så søgte jeg hans selskab og vi fik os en snak, og hvis han havde tid fik vi os også noget at drikke. Vi talte om alt, men kom aldrig yderligere ind på min ‘løbebane’.

Efter tre ugers ophold gjorde vi på hans opfordring sammen

en vandretur gennem bjergene. Han kendte enhver vej, enhver sti. Da vi langsomt begyndte opstigningen, spurgte jeg:

‘Gør du dette med alle dine patienter? For at se om din behandling slår an?’ Jeg kunne mærke mine fodled, knæ og hofter.

Han blev stående, så prøvende på mig og svarede:

‘Nej, jeg er ganske enkelt glad for at vandre sammen med dig. Man ser straks, at du er god til det. Og det er jo en let vandrerute.’

‘Godt, godt murrede jeg. Han gik smidigt i forvejen. Han bar professionelle bjergstøvler og korte bukser. Jeg så hans muskuløse skikkelse iklædt knæstrømper. Min kondition var god, men jeg var dobbelt så gammel som han, og jeg havde rheumatisk arthritis, ganske vist i bedring. Jeg følte mig som en gammel mand. Men han holdt lejlighedsvis inde, for at gøre mig opmærksom på de fantastiske udsigter, og jeg nød hans tilstedeværelse. Også dette var nyt for mig, for jeg kendte udelukkende til at nyde mig selv.

Vi nåede til en jævn fjeldvej, med udsigt til alle sider. Bjergene er ikke ret høje på det sted, men man ser dog ned over dybe dale. Her lå en turisthytte, hvor vi på en enkel terrasse kunne få noget at spise og drikke.

‘Tror du på Gud?’, spurgte han pludselig.

‘Det er bedst jeg ikke tror på ham. Jeg har indtil nu ikke ligefrem tjent ham.’

Han hævede sine hænder i en fortvivlet gebærde opad.

‘Eksisterer Gud? Uafhængigt af, hvad du finder behageligt?’

‘Det spørger du mig om på rette tidspunkt. I dette øjeblik, her i solen, ved din side her på denne bjergtop ... ja,

der må vel findes en skaber af alt dette. Jeg er ingen materialist, overhovedet ikke.'

'Har du da ingen angst for ham? Frygter du ham ikke?'

'Hvordan det?'

'Nuvel, du har dog sagt mig, at du er en forbryder? Hvordan skal det da gå dig videre?'

Jeg brød ud i en spottende latter.

'Gør du dig bekymringer om det?'

Men han forblev alvorlig og svarede:

'Ja.'

Hans 'ja' traf mig som et næveslag i ansigtet. Således fik han løsnet skruen i mit ligevægtsorgan og bragt mig til at vakle.

'Hvad skulle det kunne bekymre dig. Du er jo ingen sjælesørger.'

'Som din ven bekymrer det mig meget.'

Ven ... jeg tænkte på vægflisen på beværtingens wc ... med sådan et lille vers af Toon Hermans ... 'hvis du har nogen, som ler og græder med dig ... så har du en ven'. Sentimentalt sludder, men jeg blev berørt af ordet 'ven'. Jeg styrtede ned i en afgrund af ensomhed. Jeg kunne ikke sige et eneste ord mere, men han kunne, han sagde:

'Du har ikke fortalt mig, hvad du nøjagtig laver, måske er det også det bedste, måske vil jeg ikke engang vide det. Måske ser jeg i dig den far, jeg ikke selv havde.'

'En køn far-' protesterede jeg.

'Du har dog alt? Et sundt legeme, er stærk og smuk. Et pragthoved, en stærk sjæl ...'

'Og en beskidt karakter. Mand, du kender mig dog slet ikke!'

Hvad var det som her overgik mig!

‘Vel kender jeg dig.’

‘Du tager fejl. Du ser i mig noget, som du også har. Blot har jeg erhvervet det ad meget specielle veje, medens det hos dig – nå ja, jeg ved det heller ikke. Så dybt tænker jeg aldrig – og taler da endnu mindre.’

Han tav, måske dog noget modfalden.

Vi fik vores kaffe med mineralvand og en bolle. Måske var dette øjeblik det smukkeste i mit liv. En skyfri himmel, solen både for oven og ved siden af mig, som min ven. Gensidig kærlighed? Han sagde:

‘Måske er det sådan. Min fortolkning af din kraft kan være fejlagtig. Jeg har endnu ikke så meget menneskekundskab. Men den skæbneforbundethed, som jeg føler, er ikke nogen vildfarelse. Den føler du jo også selv.’

Jeg nikkede håbløst og han fortsatte:

‘Altså gør jeg mig bekymringer. Gud eksisterer, og han vil fælde dom over dig, tro mig kun.’

‘I italienere er patetiske og dramatiske.’

‘Mit modersmål er tysk, jeg er født i sydtirol.’

‘Du er en ægte patetisk italiener.’

‘Hvis du mener, at jeg har følelser, ja, så har du ret. Du er en nøgtern hollænder, jeg en patetisk italiener. Og jeg er bekymret.’

‘Hvad vil du da? Skal jeg gå til skrifte?’

‘Nej, du skal besinde dig. På dig selv og dit liv.’

Jeg følte afmagten svulme ubærligt frem i mig. Nu skal han tie!

‘Hold for Guds skyld din mund. Opfør dig som min søn og ti stille!’